

ved at blive slidt tynd i den politiske Agitation, og at den offentlige Mening nu samler sig i Kravet om, at den partipolitiske Udnyttelse af Landmandsbankens Sammenbrud skal høre op og alle Kræfter sættes ind paa det genrejsende Arbejde. Man tjener ikke Genrejsningen og underbygger ikke den Rekonstruktion, som Staten har sat saa store Ofre ind paa at gennemføre, ved at holde Uroen ved lige eller ved at nære den med løse Rygter og Sladder om Mænd, hvis personlige Hæderlighed har staaet sin Prøve paa fremskudte Pladser i det offentlige Liv. Det er ikke i Landets Interesse, at der hvirvles mere Støv og Smuds op om Landmandsbankens Sammenbrud, end Forholdene nødvendiggør. De skyldige i Sammenbrudet skal drages til Ansvar, hensynsløst og uden Persons Anseelse, derom er alle enige. Med dette Formaål har Rigsdagen vedtaget Nedsættelsen af et Undersøgelsesudvalg, og jeg tror at turde sige, at det Valg af Mænd, den højtærede Justitsminister har truffet til dette Undersøgelsesudvalg, er hilst med Tilfredshed i alle Kredse i Landet. Disse Mænd er alene en Borgen for, at der vil blive gaaet strengt og retsindigt til Værks. Jeg tror, at den heldige Haand, som den højtærede Justitsminister her har haft, har bidraget meget væsentligt til at berolige Stemningen omkring Bankerne.

Det vil være naturligt, at de triste Erfaringer fra Landmandsbankens og adskillige mindre Bankers Sammenbrud rejser Spørgsmaalet om en Ændring i Bankloven, der skærper Ansvarret for dem, der tager Del i Ledelsen af en Bank, og som indsnævrer Grænsen for de personlige Dispositioner. Det Publikum, der betror deres Midler til Bankerne, føler sig med Rette forarget, naar man Gang efter Gang ser Bankraadsmedlemmer med ansete Navne staa frem og erklære, at de har været uden Kendskab til Milliondispositioner fra deres Banks Side. Det maa forlanges, at Personer, der stiller deres ansete Navne og fremskudte sociale Stillinger til Raadighed for en Bank, og som hæver store Tantiømer, saa længe det gaar godt, at de ogsaa er hjemme, naar Ansvarret og Tabene banker paa Døren. Som Flaget dækker Ladningen, maa Navnet dække Foretagender, der i den Grad som Bankerne bygger paa Publikums Tillid. — Ogsaa Spørgsmaalet om Embeds- og Tjenestemænds Deltagelse i Ledelsen af den Slags Institutioner har faaet ny Aktualitet ved Begivenhederne i Landmandsbanken. Den Loy, Rigsdagen har vedtaget om Land-

mandsbanken, forbyder som bekendt Embedsmænd at have Sæde i Bankraadet. Jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Regering, om den har tænkt at udvide dette Forbud til andre lignende Foretagender, om Ministeriet i det hele overvejer en Ændring i den bestaaende Lovgivning vedrørende Banker og Bankers Ledelse ud fra de Erfaringer, der er høstet i den senere Tid. Ogsaa Spørgsmaalet om Bankdirektørers Sæde i Aktieselskabers Bestyrelse har faaet Aktualitet og kræver en Overvejelse. De dyre Lærepengene, Samfundet har betalt gennem Landmandsbankens Forlis, skulde ikke gerne være udgivet forgæves.

De finansielle Betragtninger, som Finanslovsforslaget giver Anledning til, vil senere blive Genstand for Omtale af vort Partis finansielle Ordfører, og paa dem skal jeg ikke komme ind. Jeg har ønsket at holde mig til de politiske Bemærkninger, som hele Situationen og de sidste Ugers Begivenheder gør det naturligt at fremsætte ved denne Lejlighed, og disse Bemærkninger skal munde ud i, at vort Parti ønsker, at Ministeriet Neergaard fortsætter sin Politik, saaledes som den er angivet ved Valgene i 1920. Alle de Vidnesbyrd, der er kommet til os fra vore Vælgere, gaar ud paa, at man ønsker den politiske Linie, som blev fastslaaet i 1920, fulgt, og at man ønsker den fulgt under Ministeriet Neergaards Førerskab. Haarde politiske Angreb har den højtærede Statsminister været udsat for, ikke Angreb — det nævner jeg som et Lyspunkt i vort offentlige Liv —, der har draget hans Karakter Renhed og hans Personlighedets Retskaffenhed i Tvivl. Denne er underbygget gennem 37 Aars fremragende uplettede Deltagelse i vort politiske Liv. Men Angreb paa hans politiske Førerskab. Disse Angreb har dog intet Øjeblik, det tør jeg sige, rokket den Tillid, hvormed Venstres Vælgere ser ham i Spidsen for Landets Politik.

Vi ønsker fra vor Side Linien fra 1920 fulgt, og Linien fra 1920 er en bestemt Politik, der til Forudsætning har et parlamentarisk Samarbejde mellem de Partier, der ønsker Udviklingen fremmet paa borgerlig Grund og ikke ad de Baner, der blev fulgt i Aarene 1914—20. Vi er ikke blinde for, at der kan opstaa Vanskeligheder for dette Samarbejde, fordi det nu en Gang skal foregaa mellem to selvstændige Partier, der i adskillige Spørgsmaal har meget afvigende Meninger. Den sikreste Maade til at bringe dette Samarbejde